

Sommerens ø

Mel. Mogens Jermiin Nissen 1954 – Tekst Piet Hein 1937

1 Hvergang en sommer igen kommer dragende,
dvælende, farende hen,
er det som kom man i dybet af dagene
hjem til sin hjemegn igen.

2 Ude i verden, hvor jorden og himlene
skifter i ukendte skær,
længes man ind i sit øriges svimlende
verden af lunerigt vejr.

3 Åh, at forundres og komme på luftene
let som et løvetandsfrø
ned i det syngende, soledede, duftende
græs på en sommergrøn ø.

4 Her er man hjemme, hvor strømmen og vindene,
solen og skyerne går
midt i det »nu«, som er selve den rindende
tråd mellem aldre og år.

5 Her mellem havet og strømmen og stenene
nynner en langelig sang,
samlende alt, som har været, forenende
alt, som skal være en gang.

6 Stranden, den stride, bestormet af vandene,
lægger sin vandrende ring,
lukkende rundt om de varige, standende,
enkle og evige ting.

7 Tavse, mens druehyld løfter mod rummene
sommerens glødende bær,
glider vi ind i den skrigende, summende,
susende sommer og »er«.